

Sbírka zákonů

republiky Československé

Částka 8.

Vydána dne 28. února 1953.

Cena Kčs 2.50.

OBSAH:

(11.—13.) 11. Nařízení o zdravotních obvodech. — 12. Nařízení o rozsahu a podmínkách přípustnosti exekuce na pohledávky z dodávek zemědělských výrobků státu. — 13. Nařízení, jímž se stanoví, které další podniky se zapisují do podnikového rejstříku.

11.

Nařízení ministra zdravotnictví

ze dne 17. února 1953

o zdravotních obvodech.

Ministr zdravotnictví nařizuje v dohodě s jednotnou odborovou organizací podle § 6 a § 16 odst. 1 zákona č. 103/1951 Sb., o jednotné preventivní a léčebné péči:

§ 1.

Aby byla zaručena plynulá a soustavná péče o zdraví lidu, poskytují zdravotníci pracovníci výkonných zdravotnických zařízení, zejména okresních nemocnic s okresními zdravotnickými středisky, obvodních a okresních zdravotnických středisek a ženských a dětských poraděn, základní zdravotní péči podle obvodního systému. Tento systém spočívá na zásadě plné odpovědnosti lékaře za zajištění zdravotní péče o určitou skupinu obyvatelstva, po případě o určitou skupinu pracujících v závodě.

§ 2.

(1) Okresní národní výbory zajišťují základní zdravotní péči o obyvatelstvo soustavou územních a dílenských zdravotních obvodů.

(2) V územních obvodech se poskytují obvodní zdravotní služby (služba praktického

lékaře, základní péče o ženy a děti), po případě i péče o chrup, všem osobám, které v obvodu bydlí, a dále těm osobám, které sice v obvodu nebydlí, ale pracují v závodech, které jsou v obvodu a v nichž nejsou zřízeny dílenské obvody.

(3) V dílenských obvodech se poskytují obdobné služby jako v územních obvodech a podle povahy výroby a složení zaměstnanců i jiné odborné služby všem osobám, které pracují v určitém závodě.

§ 3.

(1) Pro každý zdravotní obvod ustanoví okresní národní výbor obvodního (dílenského) lékaře. Obvodní (dílenský) lékař provádí, organizuje a řídí zdravotní práci v obvodu, pro který byl ustanoven, odpovídá za zdravotní stav obyvatelstva v tomto obvodu a za úroveň zdravotních služeb v něm poskytovaných.

(2) Pracuje-li v okresním ústavu národního zdraví více odborných lékařů dětských a ženských, uloží jim okresní národní výbor, aby poskytovali v potřebném rozsahu zdravotní služby podle obvodního systému. Pracuje-li v okresním ústavu více zubních lékařů nebo dentistů, může u nich okresní národní výbor učinit stejné opatření.

§ 4.

(1) Počet obyvatel v územním obvodu činí zpravidla 4.000 osob, ve výjimečných případech i více, nejvýše však 6.000 osob. Za ne-

příznivých komunikačních podmínek lze zřídit územní obvod již pro 3.000 obyvatel a ve zcela výjimečných případech pro ještě menší počet. Při stanovení počtu obyvatel v obvodu přihlíží okresní národní výbor též k počtu všech pracujících v závodech, úřadech, ústavech a zařízeních, které jsou v územním obvodu a v nichž nejsou zřízeny dílenské obvody.

(2) Při vymezení územního obvodu se okresní národní výbor řídí zejména zdravotním stavem obyvatelstva, hygienicko-epidemiologickými poměry, třídním složením a hustotou obyvatelstva, hospodářskými a komunikačními podmínkami a povahou terénu; hranice obvodů stanoví tak, aby okrajová sídliště obvodu nebyla vzdálena od jeho středu více než 8 km.

(3) Dílenský obvod zřídí okresní národní výbor v závodě, kde je vybudováno závodní zdravotnické zařízení, ve kterém pracuje praktický lékař s pracovním závazkem 200 hodin měsíčně. Pracuje-li v závodním zdravotnickém zařízení více praktických lékařů, zřídí okresní národní výbor v závodě další dílenské obvody tak, aby v každém obvodě pracoval jeden praktický lékař s pracovním závazkem 200 hodin měsíčně.

§ 5.

(1) Okresní národní výbor vymezí územní a dílenské obvody po projednání s okresními orgány jednotné odborové organizace, místními národními výbory a s vedením důležitých závodů. Vymezení zdravotních obvodů schvaluje krajský národní výbor v dohodě s krajskou odborovou radou.

(2) Vznikají-li při vymezení obvodů obtíže v dosažitelnosti zdravotní péče v některých okrajových obcích okresu, dohodne se okresní národní výbor o způsobu zabezpečení zdravotní péče v takových obcích s okresním národním výborem sousedního okresu; tento okresní národní výbor je zejména povinen zabezpečit v plném rozsahu zdravotní péči o obyvatelstvo těchto obcí, sdělovat soustavně příslušnému okresnímu národnímu výboru údaje o zdravotním stavu jejich obyvatelstva, o hygienických a epidemiologických poměrech a opatřeních a podávat předepsaná hlášení.

(3) Dohodu zúčastněných okresních národních výborů schvaluje krajský národní výbor, a jsou-li sousední okresy v různých krajích, oba zúčastněné krajské národní výbory.

§ 6.

Nejsou-li pro všechny obvody v okresu ustanovení obvodní lékaři, uloží okresní ná-

rodní výbor v dohodě s příslušným orgánem jednotné odborové organizace obvodním lékařům již ustanoveným, aby poskytovali zdravotní služby obyvatelstvu ze sousedních obvodů nebo jejich částí.

§ 7.

(1) Veškeré zdravotní služby uvedené v § 2 poskytují lékaři určení pro zdravotní obvod; jen ve výjimečných a zvláště odůvodněných případech může okresní národní výbor, po případě jím pověřený ředitel okresního ústavu národního zdraví, povolit léčení u jiného než příslušného lékaře.

(2) Ve velkých městech (zpravidla ve městech s více než 50.000 obyvatel) může krajský národní výbor po dohodě s krajskou odborovou radou ponechat na návrh okresního národního výboru projednaný s příslušným orgánem jednotné odborové organizace organizovanou voibu lékaře. Při udělení souhlasu určí krajský národní výbor lhůtu, ve které je okresní národní výbor povinen zavést obvodní systém.

(3) Zvolit si lékaře podle odstavce 2 je možno jen v rámci obvodů, které okresní národní výbor k tomu účelu sdružil.

§ 8.

(1) Obvodní systém podle tohoto nařízení je nutno zavádět postupně, a to nejdříve v dílenských obvodech a v obvodech venkovských. V zájmu zajištění řádné přípravy zavedení obvodního systému vypracují krajské národní výbory v dohodě s krajskými odborovými radami plán potřebných opatření.

(2) Zavedení obvodního systému musí předcházet pečlivá a dobře připravená přesvědčovací akce jak mezi pracujícími, tak mezi zdravotnickými pracovníky, prováděná v úzké součinnosti s orgány jednotné odborové organizace.

§ 9.

Opatření učiněná ve shodě s ustanoveními tohoto nařízení před jeho účinností platí jako opatření učiněná k jeho provedení.

§ 10.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Zápotocký v. r.

Plojhar v. r.

12.

Nařízení ministra spravedlnosti

ze dne 21. února 1958

o rozsahu a podmínkách přípustnosti exekuce na pohledávky z dodávek zemědělských výrobků státu.

Ministr spravedlnosti nařizuje v dohodě s ministrem výkupu a ministrem zemědělství podle § 530 odst. 3 zákona č. 142/1950 Sb., o řízení ve věcech občanskoprávních (občanský soudní řád) ve znění čl. I č. 83 zákona č. 68/1952 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád:

§ 1.

(1) Exekuce proti jednotlivým zemědělským družstvům na jejich pohledávky z povinných dodávek zemědělských výrobků státu je přípustná, jen vede-li se k vydobytí pohledávek

- a) státu a socialistických právnických osob,
- b) členů těchto družstev a jejich dědiců,
- c) z pracovních smluv a z náhrady škody.

(2) Je-li navrhováno povolení exekuce proti jednotlivému zemědělskému družstvu zabavením pohledávky uvedené v odstavci 1, může soud povolit exekuci jen tehdy, jestliže příslušný okresní národní výbor se vyjádří, že tato pohledávka může být exekucí postižena, a jen v rozsahu jím označeném a nepřevyšujícím jednu pětinu pohledávky. Soud vyzve okresní národní výbor, aby se do třiceti dnů vyjádřil; nevyjádří-li se, lze exekuci povolit a v ní pokračovat s omezením, že zabavení se provede do výše jedné pětiny dlužníkovy pohledávky (§ 438 občanského soudního řádu, § 1 vl. nař. č. 176/1950 Sb., o způsobu a rozsahu exekuce proti družstvům a jiným právnickým osobám).

§ 2.

(1) Exekuce proti zemědělcům na jejich pohledávky z povinných dodávek zemědělských výrobků státu je přípustná, jen vede-li se k vydobytí pohledávek

- a) na úhradu osobních potřeb,
- b) státu a socialistických právnických osob,
- c) z výměnky, z pracovních smluv a z náhrady škody.

(2) Zabavení ve prospěch pohledávek uvedených v odstavci 1 se provede jen do výše jedné pětiny dlužníkovy pohledávky; soud může na návrh vymáhajícího věřitele po slyšení dlužníka vyslovit zabavení další části pohledávky až do výše další pětiny, je-li toho třeba se zřetelem k povaze vymáhané pohle-

dávky a je-li to možné se zřetelem k hospodářským a sociálním poměrům dlužníka.

§ 3.

Pohledávky na úhradu osobních potřeb se uhrazují před ostatními pohledávkami bez zřetele na dobu zabavení. Dojde-li k zabavení pro několik takových pohledávek a nestačí-li zabavená pohledávka na jejich úhradu, uhrazují se podle poměru částek běžné úhrady osobních potřeb.

§ 4.

(1) Jednou provedené zabavení platí pro všechny pohledávky dlužníka z jeho dodávek zemědělských výrobků uskutečněných vůči poddlužníkovi (výkupnímu místu) v běžném kalendářním roce, jež se stanou splatnými po doručení usnesení o zabavení poddlužníkovi.

(2) Při exekuci pro opětuující se dávky (§ 150 odst. 2 občanského soudního řádu) platí jednou provedené zabavení s omezením vyplývajícím z odstavce 1 i pro dávky, které se v budoucnu stanou splatnými.

§ 5.

(1) Usnesení o zabavení pohledávky z dodávek zemědělských výrobků, jakož i všechna usnesení, jež je třeba doručit poddlužníkovi, se doručí též státní spořitelně, je-li dlužníkem zemědělec, nebo pobožce Státní banky československé, je-li dlužníkem jednoiné zemědělské družstvo; příslušnost peněžního ústavu se řídí sídlem zemědělského závodu dlužníka. Ustanovení § 537 odst. 2 občanského soudního řádu tím není dotčeno.

(2) Jakmile se poddlužníkovi doručí usnesení o zabavení, může poddlužník proplácet pohledávky z dodávek v běžném kalendářním roce jen prostřednictvím peněžních ústavů uvedených v odstavci 1, ledaže důvod zabavení dalších dílčích plateb zanikl před uplynutím kalendářního roku.

(3) Zabavené pohledávky proplácí vymáhajícímu věřiteli za poddlužníka peněžní ústav (odstavec 1).

§ 6.

Ustanovení §§ 1 až 5 se vztahuje přiměřeně i na předběžná opatření.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. března 1958.

Zápotocký v. r.

Dr. Raš v. r.

13.

Nařízení ministra spravedlnosti

ze dne 25. února 1953,

jímž se stanoví, které další podniky
se zapisují do podnikového rejstříku.Ministr spravedlnosti nařizuje podle § 14
písm. b) zákona č. 100/1950 Sb., o podniko-
vém rejstříku:

§ 1.

(1) Do podnikového rejstříku se zapisují
také odbytové a zásobovací základny hospo-
dářských ministerstev.(2) Odbytové a zásobovací základny se za-
pisují stejným způsobem jako národní pod-
niky.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlá-
šení.

Zápotocký v. r.

Dr. Rais v. r.